

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogorskiego

Instytut Sztuk
Wizualnych
UZ

GRAFIKI I RYSUNKI PANDEMICZNE PROF. JACKA SZEWCZYKA W GALERII REKTORAT I ON-LINE

W Galerii Rektorat odbyła się wystawa GRAFIK I RYSUNKÓW PANDEMICZNYCH Jacka Szewczyka dostępna online na stronie Instytutu Sztuk Wizualnych, vide: <http://www.isp.uz.zgora.pl/index.php/aktualnoci/1-najnowszy/1434-jacek-szewczyk-grafiki-i-rysunki-pandemiczne> oraz profilu fb i stronie Galerii Rektorat.

PROF. JACEK SZEWCZYK

Jacek Szewczyk urodził się we Wrocławiu. Studia we wrocławskiej PWSSP – obecnie Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta. Dyplom z wyróżnieniem z projektowania graficznego w 1982 r. w Pracowni Projektowania Graficznego prof. Jana Jaromira Aleksyuna i w Pracowni Grafiki Warsztatowej prof. Haliny Pawlikowskiej. Od 1982 r. pracuje w ASP we Wrocławiu.

W 2003 r. otrzymuje tytuł profesora zwyczajnego. Obecnie prowadzi Pracownię Rysunku Kreatywnego na Wydziale Grafiki i Sztuki Mediów. Od 2005 r. do 2012 r. był rektorem ASP we Wrocławiu, natomiast od 2012 r. do 2020 r. dziekanem Wydziału Grafiki i Sztuki Mediów.

Poza pracą na uczelni zajmuje się grafiką i rysunkiem. Brał udział w wielu wystawach, konkursach graficznych

Uniwersytet Zielonogorski
Galeria Rektorat
zapraszają na prezentowaną w sieci wystawę

GRAFIKI I RYSUNKI PANDEMICZNE JACEK SZEWCZYK

Wystawa będzie dostępna online od poniedziałku 7 grudnia 2020 r. na stronie Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogorskiego oraz profilu fb i stronie Galerii Rektorat.

i rysunkowych w Polsce i za granicą. Otrzymał kilka nagród i wyróżnień.

Grafiki i rysunki Jacka Szewczyka znajdują się w zbiorach:

Biblioteki Narodowej w Warszawie,
Biblioteki Zakładu im. Ossolińskich we Wrocławiu,
Gabiniecie Rycin Polskiej Akademii Nauk w Krakowie,
Muzeum Narodowego we Wrocławiu,
Muzeum Miejskiego we Wrocławiu,
Muzeum Regionalnego w Bydgoszczy,
Boras Kunstmuseum – Szwecja,
Norrbottnens Lans Landsting - Lulea – Szwecja,
Botkyrka, Lulea i Falun Kommun – Szwecja,
Grafikens Hus Mariefred – Szwecja
oraz kolekcjach prywatnych.

FOT. MAREK LALKO

FOT. MAREK LALKO

FOT. MAREK LALKO

KOLEKCJA INSTYTUTU SZTUK WIZUALNYCH – WYSTAWA W GALERII REKTORAT

Wystawa plastyczna, która do połowy marca prezentowana była w Galerii Rektorat, jest premierową prezentacją Kolekcji Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego. Daje ona wgląd w szeroki profil artystyczny dokonanych prac pracowników Instytutu, reprezentujących różne dyscypliny sztuk plastycznych - malarstwa, rysunku, grafiki, fotografii, instalacji, performansu i multimediiów (w tym z komponentami sztuki wideo), a także projektowania wnętrz i designu. Prezentowaną po raz pierwszy kolekcję w Galerii Rektorat zobaczyć można było *in statu nascendi*. W założeniach, jako żywy organizm, będący odzwierciedleniem rozwoju Instytutu, ma być ona z czasem uzupełniana o kolejne dzieła. W sensie aranżacyjnym całość tej wystawy budzi skojarzenia z lapidarium - zbiorem stosunkowo drobnych obiektów - fragmentów/cytatów z większych cykli i mniejszych wersji monumentalnych dzieł, apelując do odbiorcy wielozmystowo, poprzez bogactwo form i faktur, grę monochromii, barw i transparencji oraz dźwięków ewokowanych przez rytm filigranowych struktur ze szkła. Docelowo ta swoista wizytówka Instytutu, powstała z inicjatywy wicedyrektora dr. Marka Lalcko, na stałe eksponowana będzie w gabinecie dyrektora prof. dr hab. Pauliny Komorowskiej-Birger.

W obecnym kształcie Kolekcja Instytutu Sztuk Wizualnych obejmuje prace 21 artystów, w sposób reprezentatywny odnoszące się z jednej strony do ich dorobku, z drugiej zaś przekrojowo wskazujące na wszystkie dziedziny, będące przedmiotem akademickiej edukacji artystycznej na Uniwersytecie Zielonogórskim.

W Kolekcji znajdują się prace malarskie dr Barbary Bańdy (*Czarny pajak*, 2016, z cyklu *Niesamowite opowieści - niepowtarzalność obrazu*), dr. hab. Radosława Czarkowskiego, prof. UZ (2000), dr. Jarosława Jeschke (b.t., z cyklu *Renaturalizacja*, 2016), dr. hab. Jarosława Łukasika (*Modelka w oknie*, 2016) oraz dr. hab. Ryszarda Woźniaka, prof. UZ (*Portret podzielony*, 2011, z cyklu *Siła powtórzeń, radość tworzenia*) - ukazujące szerokie spektrum środków obrazowania czy przekazywania emocji - od figuracji do abstrakcji.

W zakresie treści cechuje je bogactwo odniesień - od wizyjno-symbolicznych nawiązań do prozatorskiej opowieści przybierających formę nasyconych barwą organicznych plam ekoliny, poprzez refleksję nad mentalną, wizualną i wzrokową relacją między kobietą i mężczyzną po znakową rejestrację destrukcyjnego wpływu człowieka na środowisko, w tym dewastacji terenów postindustrialnych i ich ponownego zagarniania przez naturę. Nadto prezentowane prace wnoszą głos w dyskurs na temat nośności klasycznych wzorców ikonograficznych, takich jak modelka w oknie, konotujących uczucie nostalgii, a także obnażają przewrotność hasel reklamowych, obiecujących jedynie „The Pleasure of Painting” w procesie tworzenia, w który *de facto* wpisane jest i cierpienie.

Rysunek reprezentuje kompozycja mgr Joanny Fuczko *Ślady* (2020) stworzona specjalnie do instytutowej kolekcji, złożona z dwóch figur idealnych - wpisanego w kwadrat koła wypełnionego przez fale rozdrgnanych, rwanych linii pnących się ku jej górnym krawędziom.

W kolekcji Instytutu Sztuk Wizualnych znalazło się kilka prac graficznych, wśród nich autorstwa prof. Andrzeja Bobrowskiego. Wykonany w pracochłonnej klasycznej tech-

FOT. MAREK LALKO

nice suchej igły *Autoportret* prof. Piotra Szurka z 1999 r., to jeden z licznych dokumentów jego introspekcyjnej, naznaczonej ambiwalentnym stosunkiem do własnej osobowości. Zaś dr Maryna Mazur, w swej kompozycji w technice akwaforty i akwatinty, za pomocą symbolicznego skrótu obrazowego odnosi się do tematu umownych granic *Przestrzeni publicznej* (2018-2019). Prace dr. Pawła Andrzejewskiego (z cyklu *Hybrydowy świat*, 2018) i dr Katarzyny Dziuby (*Processing 007_X*, 2018) oraz mgr. Mirosława Gugęły (*Noc jest ciągła*, 2020, z cyklu *TYPO-UPRAWY*) wskazują na to, iż współczesna grafika to już nie tylko czarno-białe odbitki na papierze, lecz często urzekające intensywnością fluorescencyjnych barw pulsary energii - cyfrowe, pigmentowe druki czy polimorficzne formy, tworzone np. z użyciem kaligrafii na różnych strukturalnych podłożach, a to, co tradycyjnie postrzegane jest jako szablon czy tło określonych motywów traktowane być może jako finalne dzieło.

Fotografia, choć najczęściej jest składową szeroko reprezentowanych na wystawie multimediiów, w twórczości dr. Marka Lalcko traktowana jest jednak częściej na prawach autonomii, a zarazem z ambicją obnażenia tajemnic warsztatu (*Odcisk*, 2020, rayogram - negatyw klasyczny i trzy negatywy szklane połączone na jednej odbitce na papierze żelatynowo-srebrnym). W innych wystawianych obecnie dziełach funkcjonuje ona jedynie jako komponent lub dokument większych całości, w których nadrzędną rolę odgrywa performans czy dynamiczna poklatkowa prezentacja, jak choćby w pracach dr Aleksandry Kubiak, *Rzeka. Nr 1* (2014) oraz dr hab. Heleny Kardasz, prof. UZ *Nie zapomnij* (2018 z jej wystawy indywidualnej pt. *Figura*) czy slajd eksponowany jak zatrzymany kadr filmu wideo (dr Patrycja Wilczek-Sterna, *Chodzi o chodzenie*, 2009) ożywiany nadto w trakcie pierwotnej projekcji w działaniach performatywnych.

FOT. MAREK LALKO

FOT. MAREK LALKO

FOT. MAREK LALKO

FOT. MAREK LALKO

Instalacja niejedno ma imię. Raz przybiera kształt jakby „kosmicznych” filigranowych form ze szkła, na poty spalonych uderzeniem meteorytu, dyscyplinowanych przez rytmiczne zestawienie zunifikowanych abstrakcyjnych kostek o nieokreślonej proveniencji, jak w przypadku pracy prof. dr hab. Pauliny Komorowskiej-Birger (*6 x ugier*, 2019). Innym razem wydaje się znacznie bliższa codzienności jako assemblaż martwych i na pozór banalnych przedmiotów, w rzeczywistości okazując się jednak medium służącym do przywoływania konkretnych odniesień biograficznych i symbolem upływu czy „uaktualniania” mijającego czasu. Taki wydzwięk mają choćby prace dr hab. Alicji Lewickiej-Szczegóły, prof. UZ (*Kilka rzeczy razem_ 98-18*, 2019) i dr. Piotra Czecha (*między którymi...*, 1998). Choć zgodnie z terminologią fachową sztuki współczesnej zalicza się je do kategorii obiektów, sens tego pojęcia daleki jest od jego potocznego znaczenia. Temu ostatniemu bliższy jest natomiast przedmiot codziennego użytku, taki jak np. mebel. Tymczasem - paradoksalnie - autorka prezentowanego na wystawie tapicerowanego siedziska z cyklu *Struktury multiwizualne* (2019), dr Anna Owsian, określa je mianem obrazu-mebla, akcentując jego przynależność do sztuki wysokiej. Za taką jego kategoryzacją przemawia fakt wykorzystania jako tapicerki tkaniny z zaprojektowanym przez artystkę nadrukiem z motywem zmultiplikowanych abstrakcyjnych struktur. Taka indywidualizacja designu wskazuje na to, iż we współczesnym projektowaniu coraz bardziej respektuje się nie tylko zasady ergonomii, lecz również dąży się do niestandardowych rozwiązań estetycznych, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom wymagających użytkowników.

Zaprezentowane na wystawie, bardzo różne w swej materialnej naturze i wymowie ideowej, dzieła trudno synte-

tycznie opisać za pomocą zwartej formuły interpretacyjnej. Wskazują one bowiem na każdorazowo odmienne, indywidualne sposoby artystycznej inwestycji codziennych zjawisk i doznań współczesnego człowieka, związanych z dociekaniem sensów rodzących się na styku słów i obrazów. Są one również wyrazem refleksji, choćby nad mechanizmami funkcjonowania reklamy i komunikacji albo przemijaniem - ludzkiego istnienia i tworzonych przez człowieka struktur społecznych czy urbanistycznych. W tym sensie Kolekcja Instytutu Sztuk Wizualnych jest nie tylko dokumentem dyskursu na temat granic poszczególnych dyscyplin sztuki oraz granic sztuki i codzienności. Koncipowana jest również jako zaproszenie widza do dialogu na temat tego, co przeżywane w sposób bardzo osobisty, a jednak mimo wszystko komunikowalne i zrozumiałe jako uniwersalne doświadczenie - emocji, etyki, estetyki, ergonomii czy ekologii.

Lidia Głuchowska

Kuratorzy:
dr Marek Lalko, dr Lidia Głuchowska

Autorzy wystawianych prac:
dr Paweł Andrzejewski, dr Barbara Bańda, prof. Andrzej Bobrowski, dr hab. Radosław Czarkowski, prof. UZ, dr Piotr Czech, dr Katarzyna Dziuba, mgr Joanna Fuczko, mgr Mirosław Gugala, dr Jarosław Jeschke, dr hab. Helena Kardasz, prof. UZ, prof. dr hab. Paulina Komorowska-Birger, dr Aleksandra Kubiak, dr Marek Lalko, mgr Joanna Legierska-Dutczak, dr hab. Alicja Lewicka-Szczegóły, prof. UZ, dr hab. Jarosław Łukasik, prof. UZ, dr Anna Owsian, dr Maryna Mazur, dr Patrycja Wilczek-Sterna, prof. Piotr Szurek, dr hab. Ryszard Woźniak, prof. UZ

LOT IKARA

CZĘŚĆ II

WYSTAWA DEDYKOWANA ZENONOWI POLUSOWI

GALERIA BWA, ZIELONA GÓRA, WRZESIEŃ 2020

Lot Ikara to wystawa poświęcona pamięci Zenona Polusa (1953-2013), artysty i organizatora życia kulturalnego Zielonej Góry. Pierwsza część wystawy była prezentacją różnorodnych postaw artystycznych - jego przyjaciele, znajomi, współpracownicy i wychowankowie pokazali prace - czasem ściśle związane ze swoimi relacjami z Polusem, a czasem swobodnie odnoszące się do jego twórczości, osoby, biografii. Druga część wystawy, w małej sali Galerii BWA w Zielonej Górze, to wybór prac, szkiców, rysunków, notatek wybranych z ogromu luźnej dokumentacji.

Dla Polusa sztuka, to zestaw obiektów i aktywności, które nie tworzą znaczeń, a raczej je prowokują. Według niego rolą współczesnego artysty jest eksperymentowanie, które przypomina o wędrowaniu po labiryncie bez mapy i stałego punktu odniesienia.

Polus szukał przedmiotów nietypowych, produktów marginalnych, relikwów, odprysków rzeczywistości, szkicował je. Zenona zawsze interesowały przedmioty zdegradowane, porzucone, pochodzące ze śmietnika współczesnej cywilizacji. W Jego postrzeganiu świata zatarciu uległa granica między *przedmiotem sztuki*, a *przedmiotem nie-sztuki*. Taki jest właśnie ten zbiór.

Na całość ekspozycji składały się szkice z różnych okresów jego artystycznej działalności. Projekty znaków graficznych, projekty plakatów, projekty nigdy nie zrealizowanych instalacji. Jest bogata dokumentacja jego realizacji w ramach Kunstszenen Tagebau - I Biennale LandArt, Europa-Biennale Niederlausitz, II Biennale LandArt Cottbus (Niemcy) oraz Land Gewinnen - Kulturlandschaft Gotzsche, Landschaftskunstprojekt - EXPO 2000 w Dessau (Niemcy), oraz szkice prac realizowanych w ramach powołanego przez niego *Biennale Sztuki Nowej*.

Inna, poruszająca w swojej prostocie, szczególna praca, to *Wysoka fala nad Płiszką*. Zbudowana z patyków, konstrukcja, budowla, fala - która nie miała odbiorców.

Polus zrobił to dla natury, dla ptaków i zwierząt. Taki *most* i *nie-most*, nie łączy się z żadnym brzegiem, nie można na niego wejść, jest czystą kompozycją pozbawioną sprecyzowanych funkcji, a jednocześnie stanowiącą projekcję emocji, odwołującą się do naszego przelotnego wzruszenia. Powstanie *Wysokiej fali* było momentem refleksji Artysty nad istotą i sensem tworzenia, kreowania swojego rodzaju *sztuki dla sztuki*, istniejącej bez publiczności.

Natura stanowiła dla Niego szansę na utrwalenie lub wręcz odnalezienie autentyczności w byciu artystą. Naturalność wyrażał spontaniczną zdolnością *świeżego* postrzegania otoczenia, utrzymania intensywnego i zmysłowego kontaktu z naturą i ludźmi.

Skrzydło Ikara to instalacja, która była prezentowana w głównej części ekspozycji, w małej sali została uzupełniona pierwszymi szkicami koncepcyjnymi, rysunkami i analizami.

Ta wystawa to swoista kolekcja Polusa, to zbiór zbudowany z fragmentów działalności artystycznej, to ślad ludzkiego istnienia. Polus powtórzyłby zapewne za Krzysztofem Pomianem, że stanowi ona *zbiór rzeczy dziwnych i ciekawych*. Kolekcjonowanie w pamięci nie istnieje samo przez się, wymaga impulsu, rodzaju przywołania i wzmocnienia. *Lot Ikara* to wehikuł, który przenosi nas w czasie, przestrzeni, zmienia konteksty i znaczenia, prowokuje wspomnienia, jakbyśmy oglądali album ze starymi zdjęciami.

Lot Ikara odbywał się jako część Biennale Zielona Góra, nowej wspólnej inicjatywy Uniwersytetu Zielonogórskiego, Galerii BWA, Muzeum Ziemi Lubuskiej, Fundacji Salony, przy wsparciu finansowym Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Miasta Zielona Góra.

Kuratorzy wystawy
Magdalena Gryśka
Wojciech Kozłowski

FOT. MAREK LALKO

MARIUSZ A. DAŃSKI CZAS ZAPRZESZŁY DOKONANY – GRAFIKA CYFROWA

INSTYTUT SZTUK WIZUALNYCH,
UNIwersYTET ZIELONOGÓRSKI

WYSTAWA CZYNNA: 16.03–9.04.2021

Próbując opisać oczekiwania względem własnej twórczości czuję zazwyczaj pewną trudność i nieporadność. Pojawia się dysonans oczekiwań i wyobrażeń. Unaoczniają się trudne pytania, na które czasami brakuje dobrych odpowiedzi. Zastanawiam się jak opowiedzieć o obrazie, a właściwie o jego projekcji, ponieważ to na granicy postrzegania poszukuję rozwiązań problemów plastycznych wywodzących się z obrazowania cyfrowego. Wciąż dążę do odkrycia elementu, który pozwoli na połączenie idei binarnego przedstawienia świata z materią rzeczywistości.

Prace prezentowane na wystawie „Czas zaprzeszy dokonany - grafika cyfrowa” to przegląd wyselekcjonowanych grafik, wybranych z kilku cykli realizowanych przeze mnie w ciągu ostatnich lat. Sam tytuł nawiązuje do zagadnienia czasu zaprzeszy - czasu, który wykorzystywany bywa dla podkreślenia uprzedniości czasowej danego zdarzenia. Uprzedniości, która do pewnego stopnia determinuje sposób w jaki postrzegam swoją twórczość. Czasu, w którym notuję za pomocą języka plastycznego coś, co już się wydarzyło w mojej głowie.

MARIUSZ A. DAŃSKI

Kontakt: mdanski@wp.pl
www.danski.uniwersytetradom.pl

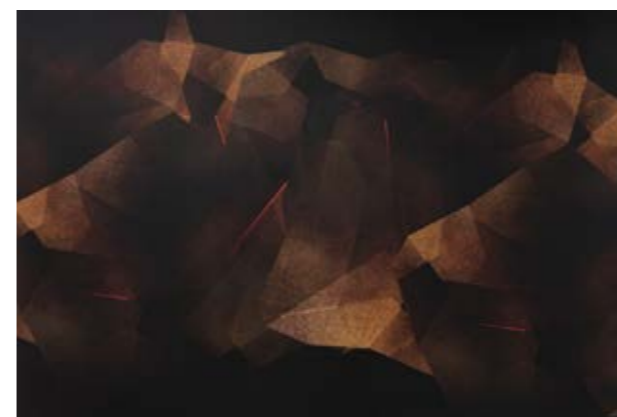
Mariusz A. Dański urodził się w Radomiu. W latach 1995-2000 studiował w Katedrze Wychowania Plastycznego Wydziału Nauczycielskiego Politechniki Radomskiej (obecnie UTH w Radomiu). Dyplom w zakresie działań multimedialnych uzyskał w 2000 r. w pracowni prof. Aleksandra Olszewskiego, aneks z grafiki warsztatowej w pracowni prof. Krzysztofa Wyznera. Od tego roku pracuje na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego w Radomiu, a od 2012 r. jest jego prodziekanem. 1 października 2019 r. został kierownikiem Katedry Mediów Cyfrowych i Struktur Przestrzennych. Od 1 stycznia 2018 r. jest zatrudniony na stanowisku prof. UTH Rad.

M. Dański jest członkiem Stowarzyszenia Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie (2008) i laureatem kilkunastu nagród w konkursach graficznych. Uprawia twórczość w zakresie grafiki, rysunku i nowych mediów.

Jego prace znajdują się w zbiorach: Galerii Test w Warszawie (kolekcja „Warszawska Grafika Miesiąca”), Stowarzyszenia Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie, Muzeum Sztuki Współczesnej w Radomiu, International Biennial of Miniature Art Timisoara, Miejskiej Biblioteki Publicznej w Gliwicach (ex librisy), Centrum Sztuki Współczesnej Toruń (ex librisy) i Wspólnoty Gdańskiej (ex librisy).

MARIUSZ DAŃSKI, Z CYKLU VANA FIGURIS – NA DWA, NA RAZ, 2012, DRUK PIGMENTOWY NA PŁÓTNIE, 100X70 CM

FOT. MAREK LALKO

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

WYTYCZNE MINISTERSTWA INFRASTRUKTURY NA TEMAT DRÓG I MOSTÓW

Ideę powstania grupy wytycznych na temat mostów, jak i dróg w pełni popieram. Dlatego też mam satysfakcję, że znalazłem się ze swoim zespołem w gronie specjalistów przygotowujących te dokumenty dla Ministerstwa Infrastruktury.

Jako już doświadczony człowiek, mam okazję obserwować, jak dynamicznie zmienia się poziom wiedzy i rozwiązań technicznych w zakresie infrastruktury komunikacyjnej. Wdrażane są sukcesywnie nowe materiały i technologie ale także, mamy coraz większe potrzeby w zakresie dróg i mostów, jako ich użytkownicy. Z tego względu parametry nowoczesnej infrastruktury komunikacyjnej powinny spełniać stale rosnące wymagania. Dotyczy to zarówno szeroko rozumianego komfortu, przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa użytkowników, ale również optymalizacji nakładów na utrzymanie infrastruktury oraz ekologii. Dlatego też konieczne było opracowanie nowych dokumentów merytorycznych, które odpowiadałyby obecnej rzeczywistości technicznej, w której żyjemy.

Myślę, że trafnym pomysłem Ministerstwa Infrastruktury a także koordynatora prac - czyli IBDiM był sposób organizacji pracy przy tworzeniu tych dokumentów tj. utworzenie specjalistycznych grup roboczych dla opracowania poszczególnych zeszytów wytycznych, a także to, że wyniki tych prac były sukcesywnie omawiane na cyklicznych spotkaniach plenarnych, gdzie istniała swobodna możliwość wymiany doświadczeń i sugestii członków poszczególnych zespołów. Kolejnym nie mniej ważnym etapem prac, była weryfikacja opracowanych projektów wytycznych przez recenzentów.

Dodam od siebie, że jako wieloletni główny koordynator Systemu Gospodarki Mostowej wiem, jak ważny jest proces wdrażania nowych dokumentów i standardów. Dlatego też doceniam Polski Kongres Drogowy, za podjęcie się organizacji konsultacji społecznych w postaci cyklu ogólnodostępnych Webinarium, który został zorganizowany na zlecenie MI. Etap ten polegający na kompilowaniu uwag środowiska na podstawie prezentacji poszczególnych wytycznych, pozwolił na ostateczne dopracowanie projektów wytycznych dla szerokiego grona odbiorców.

Na podstawie posiadanego doświadczenia zawodowego uważam, że zaletą nowych wytycznych jest ich nie obligatoryjność, a fakt jedynie rekomendacji przez Ministra Infrastruktury do stosowania. Tym samym stanowią one zbiór

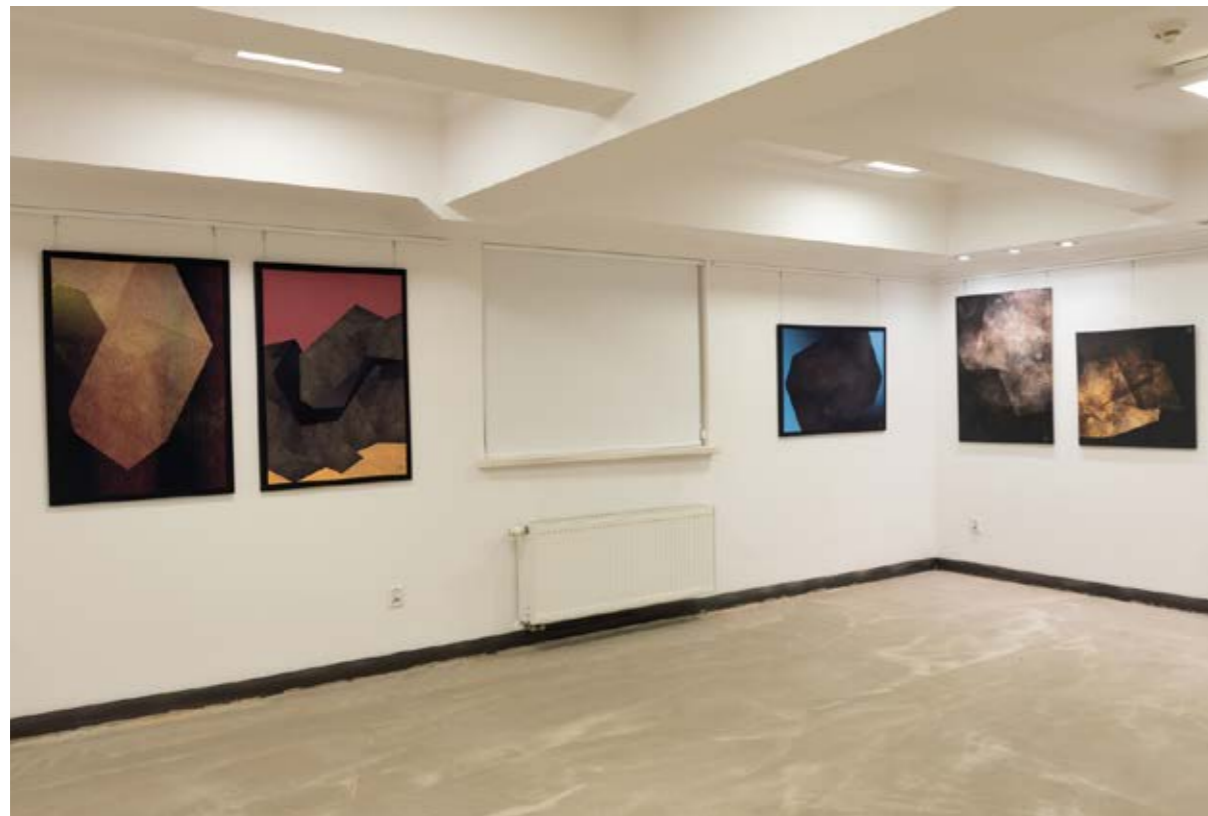

uniwersalnej i aktualnej wiedzy technicznej. Jak wiadomo, w praktyce inżynierskiej, niejednokrotnie zdarzają się sytuacje gdzie istnieje możliwość zastosowania bardziej optymalnych, indywidualnych rozwiązań technicznych.

Warto również podkreślić, że sposób redakcji poszczególnych wytycznych został przez Zleceniodawcę, tak opracowany, aby wraz z postępem techniki lub zmianami legislacyjnymi możliwa była bieżąca wymiana poszczególnych, wybranych rozdziałów wytycznych, czyli sukcesywna aktualizacja ich treści.

Wyrażam nadzieję, że nowe dokumenty pomogą nam w tworzeniu zoptymalizowanych obiektów mostowych z korzyścią dla zmniejszenia kosztów ich utrzymania wraz z odpowiednim zarządzaniem m.in. z wykorzystaniem nowoczesnych narzędzi BIM, które to, co warto podkreślić również są elementem nowych wytycznych.

prof. dr hab. inż. Adam Wysokowski
Kierownik Zakładu Dróg, Mostów i Kolei
Uniwersytet Zielonogórski

FRAGMENT EKSPOZYCJI PRAC MARIUSZA DAŃSKIEGO, FOT. MAREK LALKO

Panu dr. hab. RADOSŁAWOWI CZARKOWSKIEMU, prof. UZ
wyraży głębokiego współczucia i żalu z powodu odejścia TATY

składa

Dyrektor Instytutu Sztuk Wizualnych, Dziekan Wydziału Artystycznego
i cała społeczność Instytutu Sztuk Wizualnych i Wydziału Artystycznego